

FUNCIONARIS INDIGNATS. PER QUÈ ELS FUNCIONARIS DE PRESONS HEM DE DIR PROU?

Companyes i companys:

Els polítics intenten justificar les retallades salarials als treballadors apel·lant a la “crisi”. I no hi ha dubte que si aquesta crisi hagués tingut altres causes que les ja conegudes per la ciutadania, nosaltres acceptariem “apretar-nos el cinturó” al servei del conjunt de la nació. De fet, els funcionaris ja ens vam empassar una retallada del 5% sense protestar. Però ja n’hi ha prou! Ara és hora de dir que no. El motiu: *sabem qui ha estat el causant i el beneficiari d’aquesta crisi i els polítics professionals no tenen cap autoritat moral per reclamar-nos sacrificis.*

Tothom sap com va començar tot plegat i quin ha estat el factor desencadenant: la desregulació dels mercats financers, que els polítics van permetre perquè eren aquests mateixos inversors els qui pagaven les campanyes electorals o controlaven els mitjans de comunicació que fan la propaganda gratis als candidats. Per obtenir els favors del capitalisme financer, doncs, el polític professional s’havia de comprometre a ser dòcil amb els negocis financers i no posar-hi obstacles, és a dir, s’havia de comprometre a no promoure lleis que fixessin límits als beneficis fraudulents de tota aquesta trepa de lladres i criminals amb corbata.

Què és un financer? Algú que viu sense treballar. Algú que col·loca – inverteix- el diner que té en empreses o béns i va veient com el seu capital “creix” amb el treball de la gent. El diner crida diner i els qui tenen els diners volen que creixin indefinidament. El polític, a canvi de rebre els ajuts econòmics necessaris per arribar al poder, es compromet a què els bancs, els inversors i les entitats de crèdit puguin seguir acumulant capital sense que l’Estat miri si el que estan fent pot perjudicar el conjunt de la societat. A Espanya van invertir en vivenda, compraven una vivenda a x preu i la venien a x+1. Com que es tracta d’un bé bàsic i no hi havia mercat de lloguer, els treballadors van haver de comprar a preus desorbitats demanant hipoteques. Un cop la bombolla va petar, la gent es va trobar amb unes propietats sobrevalorades, però havent de pagar el crèdit hipotecari inflat i restant endeutats per tota la vida, sense poder tampoc vendre perquè el preu de venda no cobreix la hipoteca pactada amb el banc. No sols això, l’economia espanyola, que depenia d’aquesta fictícia activitat constructora, s’ha ensorrat i milers de treballadors han anat a l’atur, provocant la caiguda dels ingressos fiscals de l’Estat i de les Comunitats Autònomes. Ara la crisi ha esclatat, però els qui han provocat el desastre reben, de propina, diners públics per sanejar llurs entitats financeres, mentre als pensionistes se’ls retalla la paga o s’allarga l’edat de jubilació per a tothom. Les famílies no poden pagar les hipoteques i van al carrer, però segueixen pagant el deute, mentre l’usurer es queda amb la casa. En definitiva: els perjudicats no han

estat aquests financers, els vertaders culpables, sinó, un cop més, la gent del carrer, la gent que treballa per als qui no treballen. *Els funcionaris formem part de tots aquests col·lectius de treballadors perjudicats i hem de sol·lidaritzar-nos amb la resta de la ciutadania afectada per la crisi.*

Estem indignats. I tenim els nostres motius, que qualsevol ciutadà pot compartir. En efecte: què han fet els polítics davant la crisi? Deixar tirats als ciutadans, a qui els havien escollit per defensar els interessos de la majoria, i emparar els negocis financers dels autèntics amos dels parlaments, ajuntaments i institucions públiques. A canvi d'aquesta actitud còmplice amb el capitalisme financer, els polítics no sols cobren llurs sous, sinó tot un seguit de complements que contrasten amb la realitat laboral de la resta de ciutadans i vulneren el principi constitucional d'igualtat davant la llei. Els polítics poden practicar l'absentisme laboral més descarat sense haver d'anar al metge a que els hi emetin la baixa. Els polítics reben dietes per menjar, desplaçaments, benzina, cotxe oficial... Els polítics disposen d'una targeta VISA a càrrec del contribuent que els permet comprar, fora de control, tota mena de mercaderies i serveis sense haver-se de rascar la butxaca. Els polítics poden cobrar dos sous, un del partit i l'altre de l'estat, però com que els partits reben diners públics per quota de representació, aquest doble sou també el paguem nosaltres, els ciutadans. Els polítics no es regeixen per la legalitat comuna en matèria de jubilació, sinó que després d'uns pocs anys "treballant" (?) al parlament es retiren amb tota la paga. Etcètera. I com que encara no en tenen prou, els polítics professionals, a més de la seva nòmina i dels privilegis que ells mateixos s'atorguen per llei a porta tancada i sense periodistes al davant, encara es fan d'or beneficiant-se dels negocis corruptes que cada dia esclaten en forma d'escàndols als mitjans de comunicació i que, un cop més, impliquen el malbaratament de diner públic pagat amb els nostres impostos. *Caldrà afegir aquí el que li costen a aquest país els sindicalistes alliberats, uns 200.000 en total, que també compten amb les seves dietes, privilegis relacionats amb la promoció i els cursos i, fins i tot, segons alguns han confessat, sobres de diner en efectiu que serveixen per afavorir la seva docilitat a l'hora de signar els acords en perjudici dels treballadors?*

Ara ens arriba la notícia que el Sr. Artur Mas, president de la Generalitat, s'ha apujat el sou i els complements, convertint-se en el polític millor pagat d'Espanya. Amb això ja sabem a on rauen els diners de les retallades anteriors: a conservar els privilegis vergonyosos dels polítics professionals. Doncs bé, són aquesta mena de personatges aquells que ens volen retallar, un cop més, la nostra nòmina perquè l'administració està arruïnada. No s'ha arruïnat per culpa nostra, sinó per culpa dels poders públics que han consentit la corrupció i se n'han beneficiat. Tot i així, els polítics, enlloc de renunciar als seus privilegis, enlloc de modificar la llei per a impedir que el desastre es torni a repetir, només coneixen una manera de sortir del forat, a saber, carregant a les nostres esquenes uns sacrificis que ells no estan disposats a fer.

Per aquest motiu, companys i companyes, hem de dir no a les noves retallades a les nòmines dels funcionaris que prepara el govern de la Generalitat i que poden arribar a afectar el 25% del poder adquisitiu si sumem les que ja han fet amb la inflació i la pujada de les hipoteques. Si volen demanar-nos algun sacrifici, que comencin per corregir tota aquesta trama de corrupció, incompetència i criminalitat descarada. Mentre això no succeeixi, hem de plantar-nos i dir PROU!

Per aquest motiu, et demanem que participis en la propera ***manifestació del 15 de juny, a les 11 h, davant la seu de serveis penitenciaris, carrer Aragó 332 de Barcelona.*** Si no dones el teu suport, les retallades continuaran. I no s'aturaran fins que els polítics professionals comprovin que no estem disposats a continuar suportant llurs abusos.

14 de juny de 2011